

INNE AKTY

KOMISJA EUROPEJSKA

**Publikacja jednolitego dokumentu zmienionego w następstwie zatwierdzenia zmiany nieznaczej
zgodnie z art. 53 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)
nr 1151/2012**

(2021/C 125/04)

Komisja Europejska zatwierdziła niniejszą zmianę nieznaczną w rozumieniu art. 6 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 664/2014 ⁽¹⁾.

Wniosek o zatwierdzenie niniejszej nieznaczej zmiany jest dostępny w bazie danych eAmbrosia Komisji.

JEDNOLITY DOKUMENT

„TERNERA ASTURIANA”**Nr UE: PGI-ES-0182-AM01 – 4.8.2020****ChNP () ChOG (X)****1. Nazwa**

„Ternera Asturiana”

2. Państwo członkowskie lub państwo trzecie

Hiszpania

3. Opis produktu rolnego lub środka spożywczego**3.1. Typ produktu**

Klasa 1.1 Mięso świeże (i podroby)

3.2. Opis produktu, do którego odnosi się nazwa podana w pkt 1

Mięso wołowe pozyskane ze zwierząt ras Asturiana de los Valles lub Asturiana de la Montaña – lub krzyżówek tych ras – urodzonych, hodowanych oraz tuczonych na terenie Księstwa Asturii. Zwierzęta te mogą również stanowić skrzyżowanie czystorasowych samców wymienionych wyżej ras z samicami, które genetycznie pochodzą od tych dwóch ras asturyjskich, ale nie wykazują cech absolutnej czystości rasy i mają pewne cechy morfologiczne, które nie są zgodne ze standardem rasy. Matki i cielęta objęte ChOG niekoniecznie muszą być wpisane do oficjalnych ksiąg hodowlanych tych dwóch ras.

Produkty kategoryzuje się na podstawie wieku zwierzęcia w momencie uboju w następujący sposób:

— „Ternera”: zwierzęta w wieku poniżej 12 miesięcy,

— „Añojo”: zwierzęta w wieku 12–18 miesięcy.

(¹) Dz.U. L 179 z 19.6.2014, s. 17.

W każdej kategorii produkty są różnicowane według europejskiego systemu klasyfikacji tusz w następujący sposób:

- „culón”: tusze w klasach uformowania S lub E, z wyjątkiem zwierząt rasy Asturiana de la Montaña,
- „valles”: zwierzęta w klasach uformowania U lub R, z wyjątkiem zwierząt rasy Asturiana de la Montaña,
- „casín”: zwierzęta rasy Asturiana de la Montaña w klasie uformowania R lub wyższej.

Aby kwalifikować się do objęcia ChOG, tusze muszą należeć do klas S-E-U-R zgodnie z przepisami europejskimi i spełniać kryteria klasy pokrycia tłuszczem 2 lub 3, z wyjątkiem klas S i E, w przypadku których dopuszcza się klasę 1.

Mięso musi być świeże i tylko schłodzone. Kolor mięsa musi mieścić się w wartościach między „2” (różowe) a „4” (czerwone). Mięso musi być z wyglądu wilgotne. Tłuszcz musi mieć barwę od białej do kremowobiałej, bez złogów.

3.3. *Pasza (wyłącznie w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego) i surowce (wyłącznie w odniesieniu do produktów przetworzonych)*

Zwierzęta muszą być hodowane i karmione zgodnie z tradycyjnymi praktykami Asturii w oparciu o wykorzystywanie zasobów naturalnych.

Przez co najmniej pierwszych pięć miesięcy życia muszą być karmione przez matki. Pasza stosowana do tuczu musi być naturalna i tradycyjna, a wykorzystywanie substancji, które zmieniają normalną szybkość wzrostu zwierząt, stanowią ryzyko dla spożycia przez ludzi lub wpływają negatywnie na jakość mięsa, jest zakazane.

3.4. *Poszczególne etapy produkcji, które muszą odbywać się na wyznaczonym obszarze geograficznym*

Zwierzęta muszą być urodzone, hodowane oraz tuczone w zarejestrowanych gospodarstwach asturyjskich, muszą być poddawane ubojowi i wprowadzane do obrotu przez zarejestrowane podmioty w Asturii oraz muszą spełniać wszystkie wymogi określone w specyfikacji produktu objętego chronionym oznaczeniem geograficznym.

Gospodarstwa zarejestrowane dla ChOG „Ternera Asturiana” muszą znajdować się na terytorium Księstwa Asturii.

Zakłady przetwórcze, tj. rzeźnie, zakłady rozbioru mięsa i przedsiębiorstwa będące dostawcami hurtowymi zarejestrowane dla ChOG „Ternera Asturiana” muszą znajdować się na terytorium Księstwa Asturii.

3.5. *Szczegółowe zasady dotyczące krojenia, tarcia, pakowania itp. produktu, do którego odnosi się zarejestrowana nazwa*

—

3.6. *Szczegółowe zasady dotyczące etykietowania produktu, do którego odnosi się zarejestrowana nazwa*

Wszystkie tusze objęte ChOG muszą być oznakowane za pomocą numerowanej etykiety wydanej przez Radę Regulacyjną, zawierającą nazwę (Indicación Geográfica Protegida „Ternera Asturiana” [chronione oznaczenie geograficzne „Ternera Asturiana”]), logo, numer identyfikacyjny zwierzęcia, oznaczenie rasy, nazwę gospodarstwa, z którego pochodzi zwierzę, oraz datę uboju, a także wszelkie inne informacje ogólnie wymagane na podstawie obowiązujących przepisów.

Mięso przeznaczone do spożycia musi być oznaczone etykietą zarejestrowaną przez Radę Regulacyjną oraz numerowaną etykietą dodatkową wydaną przez Radę Regulacyjną.

Oprócz etykiet umieszczonych na produkcie do każdej tuszy i półtuszy musi być dołączone świadectwo gwarancji, które, poza logo „Ternera Asturiana”, musi zawierać informacje na temat gospodarstwa pochodzenia, rodzaj i numer identyfikacyjny zwierzęcia, jego wiek w momencie uboju, nazwę rzeźni, datę uboju, klasyfikację EUROP, masę tuszy oraz datę minimalnej trwałości.

4. Zwiąże określenie obszaru geograficznego

Obszar geograficzny objęty ChOG „Termera Asturiana” obejmuje całe terytorium Księstwa Asturii.

5. Związek z obszarem geograficznym

5.1. Zarys historyczny

Zgodnie z teorią filogenetyczną asturyjskie rasy wywodzą się z gatunku *Bos brachyceros europaeus*. Sánchez Belda (1984) opisał trzy grupy bydła na Półwyspie Iberyjskim, a mianowicie bydło czerwone o umięśnieniu wypukłym (Turtedano), bydło czarne o profilu ortoidalnym (iberyjskie) oraz bydło brązowe o umięśnieniu wypukłym (kantabryjskie). Rasa asturyjska jest najważniejszą rasą brązową na Półwyspie Iberyjskim pod względem zarówno liczebności, jak i cech produkcji.

Sánchez Belda oraz Sánchez Trujillo (1979) powiedzieli o grupie kantabryjskiej (było brązowe o umięśnieniu wklęsłym), że „obszar jej występowania pokrywa się z łańcuchem Gór Kantabryjskich, rozciągającym się po stronie zachodniej do niżej położonych terenów Zamory i Portugalii”.

W ostatnim czasie dzięki genetyce molekularnej potwierdzono teorię istnienia podzbioru bydła pochodzenia indoeuropejskiego, którego osobniki są średniej wielkości lub krępe, a ich sierść złożona jest z różnych kombinacji czarnych i czerwonych włosów. Zasadniczo rozróżnia się je dzięki dwóm niezmiennym cechom: zwierzęta te mają czarne kończyny i śluzówkę, a po urodzeniu cielęta są czerwone.

Istnieją dwie rasy bydła asturyjskiego – Asturiana de los Valles i Asturiana de la Montaña. Między tymi dwoma rodzajami bydła nie było wyraźnego rozróżnienia, które znamy dzisiaj, aż do drugiego dziesięciolecia XX w., kiedy to autorzy tacy jak Naredo i Bajo (1916) oraz Abril Brocas (1918) opisali zwierzęta bardziej szczegółowo i wyróżnili dwa różne typy.

Rasa Asturiana de los Valles była pierwotnie rasą hodowaną do trzech celów: na mięso, mleko i do pracy. Rasa ta pochodzi z nadmorskiego regionu (Carreño) i rozprzestrzeniła się po całym regionie, aby ostatecznie zająć całą zachodnią część Asturii.

Od XI w. obserwowano znaczny rozwój hodowli zwierząt rasy Asturiana de los Valles, w szczególności na środkowo-zachodnim obszarze; doprowadziło to do intensywnej konkurencji o pastwiska, która nasiliła się od XIII w.

Od XIII w., wraz z upadkiem ustroju feudalnego, ten system hodowli zastąpiono modelami, takimi jak długoterminowe umowy o użytkowanie gruntów (*foros*), dzierżawa i połównictwo, a następnie wykup i wspólny zakup przez wioski otwartych obszarów górskich, które czasami były gruntami wspólnymi, a czasami własnością klasztorów lub szlachty. Tak wyglądała sytuacja na początku XIX w., kiedy to w prawie całej Asturii licznie występowało bydło ras rodzimych.

Wraz z mechanizacją hodowli i wprowadzeniem specjalnych ras mlecznych rasę asturyjską coraz rzadziej wykorzystywano do produkcji mleka i jej obszar występowania ograniczono do marginalnych obszarów gór Asturii, gdzie wprowadzono system produkcji dostosowany do obszaru i gdzie techniki oraz tradycje przekazuje się z pokolenia na pokolenie aż do dziś. Wspomniany system produkcji obejmuje głównie małe obszary upraw, przeznaczonych do użytku domowego, oraz naturalnych pastwisk w dolinach i na zboczach górskich, wykorzystywanych do wypasania zwierząt wiosną i jesienią, a rośliny uprawiane tam latem przechowuje się jako siano i wykorzystuje jako paszę w zimie. Wysoko położone pastwiska górskie, które zazwyczaj są wspólnymi gruntami i przeplatają się z lasami liściastymi, są wykorzystywane latem, kiedy to zwierzęta przemieszczają się z niższych terenów na wyższe w miarę trwania gorącej pory roku. System produkcji zwierzęcej oparty na ekstensywnej hodowli rodzimego bydła z transhumancją między wysokimi pastwiskami a dolinami przyczynił się do powstania obecnego wzorca użytkowania gruntów z małymi skupiskami ludności rozmieszczonymi wzdłuż szlaków transhumancji – od zimowych domów w osadach i wioskach po chaty na najwyższych pastwiskach, które obecnie wykorzystywane są przez częste krótkie okresy w lecie.

Uważa się, że rasa Asturiana de la Montaña geograficznie pochodzi z regionu Caso; właśnie dlatego jest ona powszechnie znana jako *casina*. Hodowcy tradycyjnie wykorzystywali komunalne pastwiska w wioskach od końca wiosny aż do jesieni, a następnie przemieszczali się na obszary przybrzeżne (od Villaviciosa do Llanes). Cykl ten uzupełniały krótkie pobyty pośrednie w osadach lub zimowiskach, położonych stosunkowo blisko wiosek, gdzie bydło wypasało się na łąkach i żywiło się suszoną trawą zebraną latem.

Obszary, na których rasa ta została wprowadzona lub zadomowiła się i na których jest ona obecnie hodowana, charakteryzują się bardzo surowymi ekosystemami, do których zwierzęta tej rasy są dobrze przystosowane, ponieważ odgrywają istotną rolę w ochronie środowiska naturalnego i krajobrazu wiejskiego, przyczyniając się jednocześnie do utrzymania osadnictwa na obszarach górskich.

5.2. Czynniki naturalne

Orografia

Wśród znaczących aspektów fizycznych orografii regionu można wymienić różne warstwy wysokościowe i ich zakres, który rozciąga się od minimalnej wysokości 0 m (poziom morza) do maksymalnej wysokości 2 648 m (Torre Cerreu). Ponad połowa terytorium znajduje się zatem na wysokości ponad 400 m, a więcej niż jedna czwarta na wysokości ponad 800 m. Na przestrzeni wieków był to decydujący czynnik warunkujący klimat w regionie, jego biologię i strukturę demograficzną.

Klimat

Położenie geograficzne Asturii na średnich szerokościach geograficznych półkuli północnej oznacza, że panuje tam wilgotny, umiarkowany klimat.

Ponadto na dynamikę warunków atmosferycznych wpływa do pewnego stopnia górzysty charakter regionu, który powoduje przemieszczanie się mas powietrza, co z kolei przyczynia się do powstawania bardzo dynamicznej mozaiki różnych typów klimatu o podobnej częstotliwości kształtowania sytuacji cyklonalnych i antycyklonalnych, co wyjaśnia równomierny rozkład opadów w ciągu roku (1 000 mm), przy czym największe i najmniejsze opady występują zimą i latem, natomiast wiosną i jesienią pogoda jest bardzo zmienna.

Roślinność

Roślinność Asturii jest typowa dla regionu Oceanu Atlantyckiego, w którym dominują lasy liściaste doskonale rozwijające się dzięki obfitym opadom i łagodnym temperaturom w tym regionie, ale który jest również kształtowany przez uwarunkowania glebowe, klimat i czynniki biotyczne.

Poszczególne warstwy roślinności można rozróżnić na podstawie klimatu, na który wpływają zmiany temperatury, oraz na podstawie rzeźby terenu.

Po pierwsze, wraz ze wzrostem wysokości nad poziomem morza można wyróżnić lasy dębowe, bukowe i brzozowe – dokładnie w tej kolejności. Następnie na wysokości powyżej 1 600 m roślinność to płożące się zarośla, a powyżej 2 200 m występują już tylko łąki.

Należy podkreślić czynnik biotyczny, związany z pozyskiwaniem drewna lub z naprzemiennym wykorzystywaniem terenów leśnych pod uprawę i wypas, co stopniowo zmieniło roślinność tego obszaru; liczne lasy iglaste zazwyczaj znajdują się na obszarach położonych bliżej wybrzeża w wyniku ponownego zalesiania, a liczne łąki – na obszarach położonych nisko i na średniej wysokości. To właśnie te tereny, wraz z łąkami położonymi na dużych wysokościach, uwarunkowały sposób hodowli asturyjskiego bydła opasowego. Naturalne łąki stanowią 25,3 % całkowitej powierzchni Księstwa Asturii; w ostatnich latach obserwuje się wzrost powierzchni tych obszarów na skutek zaprzestania uprawy sztucznych pastwisk.

Typowe użytki zielone na wysokości od 800 m do 1 700 m są pod względem botanicznym bardzo podobne do naturalnych łąk; różnica polega na tym, że ich naturalna pokrywa trawiasta jest poddawana wyłącznie wypasowi. Pastwiska górskie stanowią 1,2 % całkowitej powierzchni regionu. Na tych pastwiskach położonych na dużych wysokościach nad poziomem morza rosną głównie gatunki o wartości rolnej, takie jak trawy, rośliny strączkowe i jasnotowate, co sprawia, że tereny te są odpowiednie do wypasu bydła.

Zarośla zajmują 20,15 % obszaru i są odpowiednie do wypasu rodzimego bydła opasowego w ramach ekstensywnego systemu hodowli.

5.3. Warunki produkcji

Można rozróżnić trzy typy hodowli w zależności od położenia geograficznego i dostępnych zasobów paszowych. Należą do nich system tradycyjny, półintensywny lub półotwarty oraz system ulepszony wypasu.

System tradycyjny

Zwierzęta tej rasy są hodowane w tradycyjny sposób na obszarach górskich zachodniej i środkowo-południowej Asturii, od Aller aż po góry Cangas del Narcea. Gospodarstwa są ogólnie małe i w znacznym stopniu zależne od obszarów wspólnych pastwisk (pastwiska górskie), gdzie większość cieląt rodzi się w okresie między końcem zimy a początkiem

wiosny. System ten opiera się na wykorzystywaniu łąk znajdujących się blisko gospodarstw wiosną i jesienią, dopóki śnieg nie spowoduje konieczności utrzymywania zwierząt w oborach, oraz wypasaniu zwierząt na górskich pastwiskach latem, kiedy to łąki są koszone w celu przygotowania paszy zimowej dla stada.

System półintensywny

Półintensywny system hodowli stosuje się na nisko położonych obszarach przybrzeżnych Asturii. Obszary te mają korzystne ukształtowanie terenu dla działalności rolniczej, co pozwala na stosowanie bardziej wyrafinowanego systemu karmienia niż system tradycyjny. Podstawę diety zwierząt stanowią kiszonka z kukurydzy, rośliny na pastwiskach, suszona i świeża trawa w żłobie oraz mieszanki paszowe. Powszechnie stosuje się sztuczne unasiennianie, w związku z czym cielęta rodzą się przez cały rok.

Zimą zwierzęta przebywają w oborach. Wiosną i jesienią wypasają się na łąkach przy gospodarstwach oraz okolicznych wzniesieniach, ale na noc wracają do obory. Latem krowy, które się wycieliły, zazwyczaj trzymane są w oborze w ciągu dnia i wypuszczane na pastwisko po zapadnięciu zmroku, natomiast krowy w okresie zasuszania oraz jałówki przebywają na zewnątrz cały dzień.

System ulepszanego wypasu

Jest to system hodowli typowy dla zachodniej Asturii (stosowany głównie w gminach Óscos, Allande i Tineo). Gospodarstwa, w których stosuje się ten system – choć niekiedy są położone na stosunkowo dużej wysokości nad poziomem morza – znajdują się na terenach o łagodnym nachyleniu, które umożliwiają mechanizację rolnictwa, co ułatwia wykorzystanie tych obszarów.

Ogólnie gospodarstwa te są duże, utrzymują wiele matek i stosują system oparty na stałym wypasie przez cały rok, co ułatwia zarządzanie stadem. Bydło wprowadza się do obór tylko podczas obfitych opadów śniegu, kiedy to karmione są kiszonką z zielonek oraz – w mniejszym stopniu – suszoną trawą.

Odesłanie do publikacji specyfikacji produktu

(art. 6 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia)

https://www.asturias.es/Asturias/descargas/PDF_TEMAS/Agricultura/Alimentaci%C3%B3n/2019_10_03_ternera_asturiana_modif.pdf
